

НИКОЛА ЮН

СОНЦЕ
ТАКОЖ
ЗІРКА

Nicola Yoon

THE SUN
IS ALSO A STAR

A Novel

Нікола Юн

СОНЦЕ ТАКОЖ
ЗІРКА

Роман

УДК 821.111
Ю49

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Published by arrangement with Rights People, London

Перекладено за виданням:
Yoon N. *The Sun is Also a Star* / Nicola Yoon. — New York :
Delacorte Press, an imprint of Random House Children's Books, a
division of Penguin Random House LLC, 2016. — 384 p.

Переклад з англійської Юлії Підгорної

Дизайнер обкладинки Андрій Цепотан

ISBN 978-617-12-6741-1 (PDF)
ISBN 978-617-12-6550-9 (укр.)
ISBN 978-0-553-496-680 (англ.)

- © Nicola Yoon, 2016
- © Depositphotos.com / naidzionysheva, hugolacasse, mmarikk, обкладинка, 2019
- © Nemiro Ltd, видання українською мовою, 2019
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

Ця книжка — художній вимисел. Усі імена, персонажі, місця та події, описані в ній, або є витвором уяви автора, або використані образно. Будь-яка аналогія з реальними особами (живими чи вже покійними), подіями або місцями є збігом.

*Моїм мамі й татові,
які розповіли мені про мрії та про те,
як їх здійснювати.*

Романтиці заходу сонця не зашкодить,
коли ми дещо про нього дізнаємося.

Карл Саган «Бліда блакитна цятка»

Чи Всесвіт смію я потурбувати?
Хвилини досить, аби рішення прийняти
і скасувати — те, яке хвилина змінить.¹

Т. С. Еліот «Любовна пісня Дж. Альфреда Пруфрока»

¹ Переклад Т. Небесної.

Пролог

Карл Саган говорив, що коли ви хочете зробити яблучний пиріг з нуля, то спочатку мусите винайти всесвіт. Говорячи «з нуля», він мав на увазі з *нічого*. Він говорив про час, коли світ іще не існував. Якщо ви хочете приготувати яблучний пиріг з нічого, то маєте розпочати з Великого Вибуху й розширення всесвітів, нейтронів, іонів, атомів, чорних дір, сонць, місяців, припливів океанів, Чумацького Шляху, Землі, еволюції, динозаврів, їхнього вимирання, качкодзьобів, людини прямоходячої, кроманьйонців тощо. Маєте почати з самого початку. Ви мусите винайти вогонь. Вам будуть потрібні вода, родючий ґрунт і насіння. А також корови, люди, які доїли б їх, та ще кілька тих, хто збивав би те молоко в масло. Вам знадобляться пшениця, цукрова тростина та яблуні. Вам стануть у пригоді хімія й біологія. А для справді чудового яблучного пирога — ще й мистецтво. Аби цей рецепт залишився для наступних поколінь, вам треба мати друкарський верстат і здійснити Промислову революцію, а можливо, доведеться ще й вірш написати.

Аби зробити щось просте, як-от яблучний пиріг, ви маєте створити цілий світ.

Деніел

*Місцевий хлопець змиряється з долею,
погоджуючись стати лікарем, банальна тема*

Це через Чарлі моє літо (і вже осінь) перетворилися на низку абсурдних заголовків. Чарльз Чже Вон Бе, він же Чарлі, мій старший брат, первісток старшого сина, здивував моїх батьків

(і всіх їхніх друзів та пліткарів з корейської громади Флашинга¹ у Нью-Йорку) тим, що його тимчасово відрахували з Гарвардського університету («найкращий виш», як сказала моя мама, коли надійшов лист про його зарахування). Тепер його вигнали з *найкращого вишу*, і все літо мама супить, не в змозі ані остаточно повірити в це, ані до кінця зрозуміти.

— *Чому в тебе такі погані оцінки? Вони вигнали тебе? Чому вони тебе вигнали? Чому не змусили залишитися і більше вчитися?*

— *Не вигнали. Тимчасово відрахували. Це не те саме, — говорить тато.*

— *Це тимчасово, лише на два семестри, — бурчить Чарлі.*

Спостерігаючи цю жахливу хвилю збентеження, сорому й розчарування моїх батьків, я вже майже жалію Чарлі. Майже.

Наташа

Мама каже, що настав уже час мені здатися, що мої зусилля марні. Вона засмучена, тож її акцент помітніший, ніж зазвичай, і кожне твердження звучить як питання.

— Ти не думаєш, що вже час здатися, Ташо? Не думаєш, що твої зусилля марні?

Вона розтягує перший склад слова «марні» на зайву секунду. Тато нічого не говорить. Він німий від гніву чи безсилля. Я ніколи не була впевнена, від чого саме. Батькові зморшки такі глибокі й важкі, що важко уявити його з іншим виразом обличчя. Якби це було лише кілька місяців тому, я засмутилася б, побачивши тата таким. Але тепер мені байдуже. Адже саме через нього з нами трапилася оця халепа.

¹ Мультиетнічний район, у якому переважають іммігранти з Азії. (*Тут і далі прим. перекл.*)

Пітер, мій дев'ятирічний брат, — єдиний з нас, кого тішить такий поворот подій. Просто зараз він пакує свою валізу під «No Woman, No Cry» Боба Марлі.

— Олдскульна музика для зборів, — так він називає цю пісню.

Попри те, що Пітер народився тут, в Америці, він каже, що хоче жити на Ямайці. Мій брат завжди був доволі сором'язливим і йому було важко завести друзів. Гадаю, він уявляє Ямайку раєм і вірить, що, бозна з якого дива, там йому буде краще.

На цей час ми вчотирьох перебуваємо у вітальні нашої двокімнатної квартири, яка є також нашою з Пітером спальнею. У ній два невеличких дивани, які ми розкладаємо на ніч, і яскрава блакитна завіса посередині для усамітнення. Просто зараз завіса відсунута вбік, тож видно обидві половини кімнати.

Досить легко здогадатися, хто з нас хоче їхати, а хто залишитися. Моя половина кімнати досі виглядає обжитою. Книжки на маленькій полиці з *IKEA*. На столі дотепер стоїть моя улюблена фотографія, де ми з моєю найкращою подругою Бев у захисних окулярах сексуально надули губи на камеру у фізичній лабораторії (окуляри — моя ідея, а випнуті губи — її). Я не дістала жодної речі зі свого комода. Я навіть не зняла зі стіни плакат *NASA* з мапою зоряного неба. Він величезний — взагалі-то це вісім плакатів, які я склеїла до купи. На ньому зображені всі великі зірки, сузір'я і ділянки Чумацького Шляху, які видно з Північної півкулі. Тут навіть є інструкція щодо того, як відшукати Полярну зорю та як орієнтуватися за зірками, коли заблукав. Тубуси, що я їх придбала для пакування плаката, стоять закриті, обіперті об стіну.

На половині Пітера практично всі поверхні порожні. Більшість його речей уже розкладені по коробках і валізах.

Звісно, мама має рацію — мої зусилля марні. Утім я все одно беру навушники, підручник з фізики й кілька коміксів. Якщо я маю якось убивати час, то, можливо, зможу закінчити домашню роботу й почитати.

Пітер хитає головою.

— Навіщо тобі це? — питає він, маючи на увазі підручник. — Ми ідемо, Ташо. Тобі не доведеться здавати *домашню роботу*.

Пітер саме відкрив для себе силу сарказму і вдається до нього за найменшої нагоди.

Я не відповідаю йому, лише надягаю навушники і прямую до дверей.

— Скоро повернуся, — кажу мамі.

Вона клацає язиком і відвертається. Я нагадую собі, що вона засмучена не через мене. «*Ташо, ти ж знаєш, що це не ти мене засмучуєш?*» — вона часто повторює це останніми днями. Я збираюся до будівлі Служби громадянства та імміграції США, розташованої в центрі Мангеттена, — подивитися, чи може хтось там мені допомогти. Ми — нелегали, і сьогодні ввечері нас депортують.

Сьогодні мій останній шанс спробувати переконати когось — чи долю — допомогти мені знайти спосіб залишитися в Америці.

Аби ви зрозуміли: я не вірю в долю. Але я у відчаї.

Деніел

Причини, з яких я вважаю Чарльза Чже Вон Бе, він же Чарлі, гівнюком (у довільному порядку):

1. До цього епічного, видовищного (і цілком чарівного) провалу в Гарварді він був безжально гарним в усьому. Ніхто не має бути гарним в усьому. Математика й англійська, біологія і хімія, історія й фізкультура... Не годиться

- бути вправним в усьому. Три-чотири предмети — максимум. І навіть це вже ознака несмаку.
2. Він — справжній чоловік, а це означає, що часто поводитья як справжній покидьок. Здебільшого. Постійно.
 3. Він високий, з витонченими, бездоганними вилицями, до яких пасують усі прикметники, якими їх описують у романах. Дівчата (*усі* дівчата, не лише ті, які вивчають корейську Біблію) кажуть, що в нього звабливі губи.
 4. Усе це було б чудово — авжеж, очі розбігаються від його чеснот, їх аж трохи забагато для однієї людини, — якби він був доброю людиною. Але це не так. Чарльз Чже Вон Бе не добрий хлопець. Він пихатий і самовдоволений, і що найгірше — він покидьок. Гівнюк. Невиправний.
 5. Я йому не подобаюсь. І не подобаюсь уже багато років.

Наташа

Я кладу свій телефон, навушники й наплічник до сірого контейнера, перш ніж пройти крізь металошукач. Охоронниця (бейджик сповіщає, що її звати Ірен) зупиняє мій контейнер на конвеєрній стрічці, як робила це щодня.

Я зводжу на неї погляд і не усміхаюся.

Вона зазирає до контейнера, перевертає мій телефон і роздивляється чохол, як робила це щодня. На чохлі зображена обкладинка альбому «Nevermind» гурту *Nirvana*. Кожного дня її пальці затримуються на немовляті з обкладинки, і щоразу мені не подобається, що вона торкається його. Вокалістом *Nirvana* був Курт Кобейн. Його голос, зірваний, неідеальний, слухаючи який відчуваєш усе, що відчував він сам, який натягується так, що здається, ось-ось обірветься, — це єдине, завдяки чому я не збожеволіла, коли почався цей кошмар. Його страждання значно гірші, ніж мої.

Ірен не поспішає, а я не можу пропустити цю зустріч. Я розмірковую, чи не сказати їй щось, але не хочу дратувати. Мабуть, вона ненавидить свою роботу. Я не хочу давати їй привід затримати мене ще довше. Вона підводить погляд, але жодним чином не виказує, що впізнає мене, хоча я весь останній тиждень щодня приходжу сюди. Для неї я — лише чергове обличчя, черговий *прохач*, черговий хтось, хто чогось хоче від Америки.

Ірен

Історія

Наташа геть помиляється стосовно Ірен. Тій подобається її робота. Більше, ніж подобається — вона їй необхідна. Це майже єдиний контакт із людьми, який вона має. Це єдине, що тримає її цілковиту й відчайдушну самотність на відстані.

Кожна взаємодія з цими прохачами потроху рятує її життя. Спочатку вони ледве помічають її. Вони кидають свої речі в кошик і пильно стежать за тим, як ті проходять крізь металошукач. Більшість підозрюють Ірен у намірі прибрати до рук дрібні гроші, ручку, ключі абощо. За звичних обставин відвідувачі навіть не помітили б її, але вона робить так, щоб вони звернули на неї увагу. Це її єдиний зв'язок зі світом.

Тож вона перехоплює кожен контейнер однією рукою у рукавичці. Затримка достатньо довга, аби відвідувач підвів на неї погляд. Аби насправді побачив жінку, що стоїть перед ним. Більшість бурмоче вимушене «доброго ранку», і ці слова тішать її. Хтось питає, як її справи, і вона радіє ще більше.

Ірен ніколи не відповідає. Не знає, як. Натомість вона опускає очі до контейнера й уважно розглядає кожну річ, шукаючи якусь зачіпку, щоб відкласти предмет убік і роздивитися пізніше.